

DISKUSIJA NAKON PREDAVANJA MONS. SREĆKA BADURINE

Na prvo pitanje: Kako je Crkva prije rata imala organiziranu dijakoniju? biskup je odgovorio s nekoliko primjera kao što je školstvo s pravom javnosti, bolnice koje su imali pojedini redovi, socijalne ustanove i dr. Što se tiče društvenog zalaganja nastale su posve nove prilike, te Crkva stvarno treba u mnogočemu ponovno početi, a to se redovito naslanja na liturgiju i katehezu. Ne žaliti nad prošlim, nego raditi ono za što sada imamo prilike.

Na pitanje iz područja spiritualizacije vjere kako molitvu pretočiti u djelo ljubavi, biskup je odgovorio da se nakon prvog poleta u molitvenim skupinama zapaža i neka zatvorenost prema cjelini Crkve, a onda i neka bojazan da će ovozemaljski problemi naškoditi čistoći spiritualnoga. Postoji opasnost da se neka molitvena grupa zatvori što se događalo i redovništvu i da slabi zanimanje prema problemima „ovoga svijeta”. Ali ovo nije analiza nego samo ukazivanje na neke tendencije o kojima se i inače govori. Jedan sudionik je iznio tvrdnju, nadovezujući se na izlaganje biskupa Badurine, da Majka Terezija ne bi razvila svoju karizmu da je ostala u svom rodnom kraju, dapače napustila je i svoj red da bi ostvarila svoju karizmu, što je i razumljivo, dodao je on, jer se unutar reda bavimo sobom i svojim unutarnjim problemima, te nemamo otvorene oči za gledanje svijeta. Biskup je nastavio razmišljanje da su za Majku Tereziju te prilike bile providencijalne, ali kod nas da je takvih inicijativa premalo s obzirom na realne potrebe. Utemeljitelji redova su redovito odgovarali svojim inicijativama na konkretne prilike, no kasnije se zamah umiri, čak stane. Nisu samo vanjske okolnosti kod nas kočile takve inicijative, nego smo i sami tromi, pa se može reći da neke karizme ostaju neplodne. No tamo gdje je pravi život, on će se izboriti za svoju plodnost.

Da bi se dijakonija u Crkvi... (na kraju odlomka) msgr. Badurina je odgovorio da u knjigama, pa i u katekizmima toga možda ima, ali u ljudima, mentaliteta oblikovanog socijalnom naukom Crkve, nema dovoljno.

Pribilježili: A. Kopilović i s. C. Rajković